

ikke gaar, det kan det ærede Medlem godt opgive. Hvis vi en Gang skulde komme til den store Forfatningsforandring og ophæve Landstinget, gaa vi gerne med til at gennemføre Forholdstalsvalgmaaden for Folketinget. For den Tid tror jeg, det ærede Medlem kan være ganske rolig for, at det ikke sker. Den højtærede Minister gik derimod langt fra saa vidt som det ærede Medlem, men han fordrede som en Nødvendighed, at naar vi skulde gaa til den hemmelige Afstemning, skulde vi opgive den offentlige Valghandling. Det forbadt mig, at han, der staar som en Repræsentant for det konservative Parti og har vedkendt sig det, netop fra dette Standpunkt forlanger, at man for at faa en praktisk Forantaltning indført for at fremme Valgfriheden her i Landet, skal opgive den offentlige Valghandling, som dog har vist sig ret hensigtsmæssig, og over hvis Karakter man dog ikke har hørt nogen Klage fra nogen Side. Vi kende jo nu Betydningen af den offentlige Valghandling, men vi vide ikke — den højtærede Minister lige saa lidt som nogen som helst anden — hvad der vil blive Følgen, hvis vi opgive den. Hvorfor i Alverden skulle vi da opgive noget, som vi kende? Er det konservativt at opgive noget, som vi have levet paa, som vi alle kende, for at gaa over til noget ganske nyt, hvor ingen aner, hvilke Resultater der ville følge med? Jeg kan ikke forstaa det, og i det meget konservative Land England har man ikke gjort det. Aarhundreder igennem har man brugt den Valgmetode. Endskont den offentlige Valghandling i England, den Gang man indførte hemmelig Afstemning, havde antaget en Karakter, som i Virkeligheden tog al Betydning fra den, idet den ikke overværedes af hynderlig mange og ingen Rolle spillede, saa opgav man ikke desmindre ikke den offentlige Valghandling i England. Det forekommer mig i hvert Tilfælde ikke, at der er nogen Anledning til her at opgive den offentlige Valghandling. Lad os beholde den offentlige Valghandling; lad os opgive Raaringen, og hvis den offentlige Valghandling saa i Tidens Løb taber sin Karakter, hvis Befolkningen ikke møder ved den, lad os saa opgive den, men det forekommer mig, at det er alt andet end konservativt, at man, fordi man vil sikre Valgfriheden, uden at man anfører nogen virkelig praktisk nødvendige Grunde derfor, opgiver en Valghandling, som vi alle have levet under og følt os vel tilfredse med. Ganske vist hørte jeg jo af det ærede Medlem, der sidst satte sig, at han ikke holdt af disse Ophidselser. Det tvivler jeg ikke om, men hvis Valgene i hele Landet gik i hans

Favør, saa vilde han synes bedre om det. Efterhaanden som hans Venner vinde bort, og Befolkningen mere og mere samler sig i Anskuelse, der ere ham kontrære, er det ganske naturligt, at den nuværende Afstemning holder han ikke af, disse Ophidselser tiltale ham ikke. — Ja, det er egentlig alt, hvad jeg vilde sige. Det forekommer mig, at vi maatte kunne forene de to Ting, Bevarelsen af den offentlige Valghandling og hemmelig Afstemning, og jeg tror ogsaa, at trods det, at de konservative her i Landet ved adskillige Valg handlinger fortælle os, at ogsaa de ere for hemmelig Afstemning, saa vil der for Befolkningen i sin Almindelighed blive en Provesten. Hvis det nemlig fra konservativ Side bliver gjort til en absolut Betingelse for at gaa ind paa hemmelig Afstemning, at vi skulle opgive den offentlige Valghandling, saa vil den offentlige Mening i Landet svare: Ja, saa tro vi ikke en Smule paa eders Kærlighed til den hemmelige Afstemning.

N. Jensen: Jeg havde egentlig ikke tænkt at tage Ordet i Dag ved denne Sags Behandling, fordi jeg ikke fandt det nødvendigt for mig at klare mit Standpunkt over for denne Sag, da jeg gentagende har udtalt mig om den. Det, der har givet mig Anledning til alligevel at tage Ordet, er det ærede Medlem fra Præsto Amts 1ste Valgkreds (Evend Høgsbros) Dmtale af, hvad der er foregaaet her i Tinget tidligere, naar denne Sag har været fremme. Det skal jeg imidlertid senere komme til. Jeg vil nu kun ganske kort udtale, at det har glædet mig her i Dag, at der fra alle Taleres Side har været god Overensstemmelse om den Tankegang, der har gjort sig gældende i Folketinget, saa ofte den Slags Sager have ligget for, nemlig at hemmelig Afstemning er et nødvendigt Onde, men at det er et nødvendigt Onde af den Bestaafenhed, at det er bedre end det, man for Tiden har. Det er det, der er kommen til Orde hos samtlige Talere i Dag, og jeg tror, at den Betragtning er fuldfommen rigtig. Selv den ærede Ordfører (S. Olsen) udtalte fra sit Standpunkt, at det ideale var, at en Mand var sin Stemme bekendt. Synet paa, hvor vidt der er større Trang til at komme til hemmelig Afstemning eller ej, afhænger noget af de Dine, hvormed man ser paa det. I de Kredse, hvor Valgtryk ikke har gjort sig gældende, i hvert Fald ikke i nogen særdeles udpræget Grad, kan det gerne være, at der ikke er saa stærk Stemning for at afløse den nuværende Stemmegiøning med den hemmelige, som i Kredse, hvor der har vist